

Kristeligt Dagblad

SALMER

Med sine nye salmer rammer Iben Krogsdal med en enkel og direkte tiltaleform lige ned i det moderne menneskes dilemmaer

Af Liselotte Wiemer

Et nyt sprog er på vej ind i den danske folkekirke. Langsomt, men støt. Sprudlende bønformer introduceres. Der kommer alternative andagtsbøger. Bibelen udkommer på nudansk. Og ikke mindst i natkirkerne skyder en helt ny kultur op, hvor Gud ikke bare er en referentiel størrelse, der henvises til. Men et du midt iblandt os. Tiltalt i det sprog, vi selv taler. Og det er vel det, der er meningen? Derfor er det livgivende, at der skrives nye salmer. Og at vejen fra eksperiment til establishment indimellem er ukompliceret kort.

Salmedigtningen bør være en del af tidens formsprog, stort og småt, rå og godt i en skønsom blanding. Vildt græs på Herrens mark. Og den korteste vej fra hjerte til mund. Men en god salme har to ben at gå på. Dels skal den leve i nuet som hymne og klagesang. Sunget i badeværelset og menigheden. Smeltet ind i melodien. Dels er den slet og ret et stykke genrelitteratur og bør vurderes som al anden kunst.

I de senere år er lyrikeren Simon Grotrian vel ubetinget den, der med størst originalitet har søgt at give det postmoderne menneske et salmested at være. Få kan som han forene det bekendende og det banebrydende, så ikke en tunge ligger lige i munden.

Men nu springer en ny salmedigter direkte ind på bænkerækkerne. Midt imellem fornyelse og tradition. Grotrian gnækker i øret, mens mere bedagede rimmestre som Halfdan Rasmussen og Møllehave smiler i baggrunden. Men Iben Krogsdal (født 1967) har også en poetisk og konkret lidenskab, der er hendes helt egen.

Med sin samling *Vi som er søgende*, der består af 40 rimede salmer og digte, beskriver hun i rytmisk velklang religiøsitet som enkle hverdagsfølelser. Verden med Gud set nedefra og op, som det hedder i forordet med en (muligvis utilsigtet?) henvisning til den teologi, vi kender fra Den Tredje Verden. Alt det liv, der river huden her og nu.

Samlingen er opdelt i temaer som Forfald og skrøbelighed, Aftenbørnesalmer, Tak og glæde, Dåb, nadver og udgang. Og nok er udgangspunktet hverdagsliv, kaffeduft og summende fluer. Men her er en utvetydig teologisk substans, og hele tiden ses faren i øjnene: flodbølger, trafikulykker, skygger på et røngtenbillede. Et afmægtigt forhold, omsat uendelig smukt til rimede firelinjede strofer i salmen *Vi vandrer på udsatte steder*. Der står vi, midtvejs i dette spændingsfelt: Med vandfyldte frådende munde/ fra moser hvor ingen kan bunde/ ber mennesket Gud om at råde/ med redningsfartøjer og både.

Det er i det hele taget en styrke i disse salmer, at verden er konkret. Men aldrig plan. Aldrig entydig. Øjne som skrækslagne harer smelter ubesværet sammen med glædessans og bigband-

jazz.

Og så tør Iben Krogsdal tage livtag med de brændende, svarløse modsætninger. Som for eksempel det skisma, det moderne menneske står i - på den ene side beruset af frihed, på den anden med en næsten tabuiseret længsel efter grænser. Skænk mig din dybe tallerken, hedder det håndfast, humoristisk i salmen Aleneste mig i det hele. Og videre: Du lydløse, tågede verden/ så nærig på oplagte tegn/ du gav mig min ret til at vælge/ en alt for uendelig egn.// Jeg beder dig fylde mit vandglas/ min længsel, min knastørre bund/ med love og regler og forbud/ og tunge historiske fund. Det er farligt farvand i en tid, der lokker med kontrol og fundamentalistiske løsninger. Men i sidste strofe smelter det personlige jeg alligevel så frit og fint ind i det guddommelige: Jeg beder dig: Giv mig din retning!/ Et fodspor at følge på vej/ en kæde af ting der forbinder/ din mening med mening for mig.

I sin frygtløse omgang med paradokser rammer Iben Krogsdal her det moderne menneske lige i mellemgulvet. Poetisk og konkret. Og det er godt slået.

Men salmer skal også synges. Bagest i bogen er indlagt en cd, hvor en række sangere fortolker uddrag af teksterne til nykomponeret musik. Og hvor kunne man have ønsket sig den samme uforstilte, lidenskabelige følelse udfoldet musikalsk. Helt uden sødestof. Ak, så tæt det ligger på hinanden, det enkle og det banale. Vi som er søgende savner stadig at finde en kraftfuld, tidssvarende musikalsk fortolkning. Når den kommer skal jeg nok sidde på bænkerækken!

Bragt fredag d. 7. maj 2010